

для коханки ім'я Таміла, а саме: – *Гарний чоловік – не твій чоловік... Я себе у дзеркалі теж бачила – ми були гарною парою. А через два дні сусідка прийшла позичити троячку, і я, беручи гроші з його вихідного піджака, знайшла листа від коханки, дописи пам'ятаю ім'я – Таміла. «Та-мила», тамта мила, інша мила. – вчепилося в мої мізки. Доки прийшов із служби, мене вже не було* (СМ). Тлумачення імені детально подано в тексті: ім'я складається з двох частин – «та» (інца) і «мила», прикметно вказуючи на чужу, сторонню людину.

Різновидом цієї антропомоделі є «маловживане ім'я». Специфічність творчої манери М. Матіос та Т. Зарівної виявляється у використанні імен, які на сьогодні належать до маловживаних, а саме: *Амбросій, Ананій, Василина, Гаврило, Гафія, Давид, Йоська, Калина, Кирило, Маковій, Мидора, Одарка, Оксена, Оксентій, Орест, Параска, Прокій, Северина, Степан, Танасій, Тараска, Фебора, Химка, Хівря, Хризонт, Яков* (ММ); *Ася, Дарко, Калина, Кирило, Левко, Мироська, Мотрона, Степан, Стефія, Фаца, Феов, Фридзь, Янтох* (ТЗ). Авторки послуговуються цією антропомоделлю для точного відтворення історичної доби, в якій розгортаються події твору, чи демонструє своє, авторське, шанобливе ставлення, або ставлення героїв твору до минулого свого народу.

II. *Антропомодель «прізвище, ім'я + ім'я по батькові»*. Повне називання героя зазвичай не є типовим для прозової мови, проте нечисленні ілюстрації такого найменування підкреслюють певну офіційність чи серйозність ситуації. Наприклад: *Найперше, спалила документ із райсобезу, який повідомляв-нагадував про те, що вона, громадянка Рибачук Марія Тодорівна, може оформити свого сина – інваліда першої групи з дитинства Рибачука Христофора Христофоровича – в будинок-інтернат для інвалідів за такою-то адресою* (ММ); *Вони вийшли в поширпаній кабінет, його посидили, він підписав папери, що він, Олександр Богданович Чекачук ... у присутності ... стверджує ... що загинула ... є Мар'яною Миколаївною Хрипович ... о Господи!* (СК).

III. *Антропомодель «ім'я + прізвище»*. Для конкретизації авторки послуговуються цим різновидом антропомоделі, в якому позицію першого компонента займає як повне чоловіче чи жіноче ім'я, так і розмовний варіант. Наприклад: *Втім, чому Юра Підгубний побіг за Мар'яною Хрипович, шукачі істини Олександр Риженко і Лариса Лавриненко знати не можуть, та й не так це важливо* (СК).

IV. *Антропомодель «варіанти імен – деривати»*. Вагоме місце в іменному словотворі належить творенню похідних варіантів імен – дериватів – героїв художніх творів, зокрема здрібніло-пестливих, які можуть однаковою мірою називати будь-якого героя – чи то малу дитину, чи молодого хлопця або дівчину, чи дорослу людину: *Андрійчик, Богданчик, Василько, Дмитрик, Іванко, Павлушка, Петрусько, Славчик, Юрасик; Анастасьюшка, Василишка, Васютка, Гальочка, Калино, Ларисонька, Марічка, Маринька, Одокішка, Парасочко, Пейхешюшка, Фільо*. Наприклад: *Андрійчик – Василене коко* (ММ); – *Які гроші, Ларисонько! Ми з вами давні колеги* (СК). Словотворчі афікси -к-, -ик-, -чик-, -сик-, -очк-, -ушк-, -юшк- у жіночих і чоловічих іменах увирають лагідно-пестливі міжособистісні стосунки між героями.

Для прозових творів специфічною ознакою є функціонування синонімічних рядів зменшено-пестливих форм чоловічих і жіночих імен.

У повісті М. Матіос «Мама Маріца – дружина Христофора Колумба» складне ім'я Христофор-Богдан знаходять яскраве синонімічне відображення у мовленні матері, як-от: *Тепер Маріца називала його тільки Богданчиком, Данчиком, Богдасиком, Сясиком, Богдасем, Бубочкою, Бунчиком ...* (ММ).

С. Майданська ілюструє нанизування синонімічних варіантів чоловічого імені Юрій: *Юрко – Юрась – Юрасик – в одному реченні, тим самим змальовуючи глибоку батьківську любов до сина, а також приязнь, симпатію авторки. Наприклад: Старенькі також нічого не розпитували ... тільки, посідавши рядком, слухали, слухали, слухали про свого Юрка, Юрася, Юрасика ... Так і не розповів їм про Регіну. Не встиг ...* (СМ).

Деривати, маючи різне стилістичне наповнення, можуть передавати як позитивну, так і